

Той ги изпита.

„А това казваше Той да го изпита защото си знаеше какво щеше да прави“.

Думитѣ, тъй както сж поставени, почти нѣматъ никакъвъ смисълъ. Тия думи мязатъ на единъ скжпоцѣненъ камѣкъ, който е скритъ въ една обвивка, и всѣки минава и го подритва, като едно малко камѣче, което се търкаля по пѣтя. Почти цѣлиятъ човѣшки животъ е така направенъ, отъ такива малки камѣнчета, които ние подритваме. Срѣщнеге кой и да е човѣкъ, като започнете отъ най-обикновенитѣ хора до най-великитѣ гении, всички се стремятъ къмъ нѣща възвишени, идеални, всички ще ви говорятъ за идеали. Срѣщнете кой и да е говедаръ, и той ще ви говори за идеали. Срѣщнете учени и философи, и тѣ ще ви говорятъ за идеали. Срѣщнете адвокати, майки, бащи, свещеници, и тѣ ще ви говорятъ за идеали. Всички ще ви говорятъ за единъ великъ идеалъ, но спрете се, поискайте да ви опрѣдѣлятъ тѣхния идеалъ, ще видите, че идеалътъ въ тѣхния умъ не е строго опрѣдѣленъ. Напримѣръ, нѣкой слушалъ нѣкоя отлична рѣчь или бесѣда на нѣкой гиденъ проповѣдникъ и казва: е, хубава, много хубава, отлична бѣше тази бесѣда. Но кажете, гдѣ е хубавото? — Е, хубава бѣше. И тъй ще си остане. Хубава, но тази дума „хубава“ не е нѣщо опрѣдѣлено. Когато ние се срѣщнемъ съ самата дѣйствителностъ, въ даденъ моментъ, силата на човѣка се опрѣдѣля вънъ отъ врѣмето и пространството. Тя не че не е опрѣдѣлена, но въ нашето развитие, въ нашата еволюция ние не сме въ състояние да опрѣдѣлимъ човѣшката сила. Ние изобщо опрѣдѣляме проявлението на човѣшкия умъ, на човѣшкото сърце въ крайнитѣ резултати, а крайнитѣ прѣдѣли всѣкога показватъ слабостъ въ човѣка. Когато една вода достигне крайнитѣ прѣдѣли тя е слаба. Силна е само въ самото начало, въ края си е слаба.